

[Aage Fogh.]

så længe det drejer sig om at give understøttelse til dem, der uden egen skyld er ledige. Folk skal ikke sultes til at gå i arbejde her i dette land, hvis der ikke kan skaffes arbejde til dem. Men på den anden side vil jeg være lige så ivrig for, at det arbejde, der findes, skal udføres, så vidt det er muligt, selv om det ikke er inden for deres fag.

Jeg er heller ikke nogen stor tilhænger af på et tidspunkt, da kasserne ligger med en halv milliard i formue, så at overføre penge fra staten til kasserne. Det kommer nemlig ikke medlemmerne til gode. Arbejdsløshedskasserne har penge nok nu til at bestride de udgifter, de vil komme ud for, og derfor vil man kunne forstå — det er i hvert fald det, jeg gerne vil give udtryk for — at jeg vil være villig til yderligere forhandling mellem anden og tredje behandling, hvis det kunne lykkes at finde frem til et bredere grundlag, navnlig med det formål at få en generel strukturændring med hensyn til arbejdsløshedskasserne, en struktur, der passer bedre til de nye forhold, vi går ind til at arbejde under.

Chr. Madsen: Som det fremgår af betænkningen, har vi stillet to beskedne ændringsforslag. Det ærede medlem hr. Søren Andersen fra venstre sagde, at disse forslag kunne betegnes som en slags overbudspolitik. Det kommer ikke bag på mig, det havde jeg ventet på forhånd at man ville sige; men jeg havde egentlig ikke ventet, at ærede medlemmer fra partier, der stiller forslag om, at landbruget skal have understøttelse af en helt anden størrelsesorden, ikke vil erkende, at når man er uforskyldt arbejdsløs, må man have ret til understøttelse, ret til fuld erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Men sådan kan det altså gå; jeg havde troet, man her i det høje ting var færdig med at komme med sådanne udtalelser om overbudspolitik, når der stilles ændringsforslag til foreliggende lovforslag.

I ændringsforslag nr. 5 foreslår vi, at dagpengesatserne skal forhøjes fra 19 kr. til 21 kr. for forsørgere, til 14 kr. 10 øre for ikke-forsørgere og til 17 kr. for ikke-forsørgere med mindst 8 års medlemstid. Det er altså det, man betragter som overbudspolitik. Jeg har sagt det i udvalget og vil sige det igen her: ved den ny arbejds-

løshedslov i 1960 fik man en del skævheder rettet og fik en nogenlunde god lovgivning. Under udvalgsbehandlingen, der foregik dengang, fandt man jo frem til tal, der udtrykkelig viste, at fra 1946 til 1958 var understøttelsen kommet i et forfærdende misforhold til den almindelige indtægt. Der var mange procents forskel, og jeg tror, de fleste partier dengang erkendte, at denne forskel skulle udlignes. Nu ser det altså ud til, at hvis man ikke forhøjer dagpengesatsen op til de 21 kr., som vi her foreslår, vil man komme i en lignende situation, for der er sket det fra 1. april 1960 til 1. april 1962, at gennemsnitsindtægterne, det, arbejdsdirektøren skal beregne som $\frac{4}{5}$ -grænse og $\frac{2}{3}$ -grænse, som i 1960 var 30 kr. pr. dag, er steget til i 1962 37 kr. 20 øre pr. dag. Det vil sige, at der er 24 pct. stigning i løbet af de 2 år, en stigning, som de arbejdsløse ingen erstatning har fået for, og en stigning, som der antagelig slet ikke er regnet med i lovforslaget, og hvis man ikke får den stigning fastlagt i de dagpengesatser, der skal stå i lovforslaget, vil det sige, at de arbejdsløse bliver ringere stillet i 1962, end de var i 1960. En sådan forringelse kan vi naturligvis ikke gå med til. Udgangspunktet for dagpengene må være sådan, at man kan se med nogenlunde ro på en sådan udvikling fremover, at de arbejdsløses indtægtsforhold i forhold til den øvrige befolknings indtægter er rimelige.

Vi stiller også ændringsforslag nr. 9 om, at maksimalgrænsen for huslejhjælpen skal være 260 kr. i stedet for 164 kr., og det gør vi med en begrundelse, som vi mener kan holde. Der sker jo det, at huslejen stiger på grund af bolig- og jordspekulation, og denne huslejestigning skulle de, der kommer ud i arbejdsløshed, ikke betale, for så vil de blive meget ringere stillet i de områder, hvor boligpriserne er steget i de år, der er gået. Derfor mener vi, det er velbegrunderet at stille forslag om et maksimum på 260 kr. Vi vil endda gå meget videre. Vi vil gå så vidt, at huslejen simpelt hen skal betales for en mand, der er ledig. Men vi er klar over, at det ville være for stort et spring og også ville møde meget stor modstand.

Når vi har hæftet os ved de to ting i lovforslaget, har vi gjort det, fordi man taler meget om, at der er rig beskæftigelse her i landet. Og det er der jo i forhold til årene